

flg tilstrækkelig, idet de anvendte Midler netop have bevirket, hvad de skulde. Altsaa hvad Sandflugten angaar, kan der ikke være Tale om, at der skulde være mindste Fare. Der er en anden Bemærkning, jeg vil fremkomme med ved denne Leilighed i Anledning af, hvad et æret Medlem til Høire (Blom) har udtalt. Han betragtede Muligheden af, at Beboerne ved Skagen kunde flytte bort, som et Spørgsel, man manede frem ved højlys Dag. Nei, det er just ikke noget Spørgsel; og havde det ærede Medlem været bekendt med, hvad der er sket andre Steder i Jylland, havde han ikke udtalt sig saaledes. Var der f. Ex. ved Thyborøn tidligere blevet truffet de fornødne Foranstaltninger, vilde der ikke være forsvundet Gaarde og Huse; og Beboere, som have været nødt til at flytte derfra andetsteds hen, vilde have faaet Erstatning af Staten. Et andet Sted, hvor Fiskeriet har været meget stort, er Nymindegab. Havde der her i Tide været truffet de fornødne Foranstaltninger, hvad jeg tidligere for omtrent 50 Aar siden har mindet om, saa havde ikke en 150 Fiskerhytter været forsvundne og et tilsvarende Antal Fiskere maattet flytte; nu er der ikke tre Hytter. Det er to Steder, hvor der paa Grund af Mangel paa fyldestgørende Midler og det Angreb, man er udsat for fra voldsvømme Elementer, er sket saa store Forandringer, som kunde være undgaaede. Hvad specielt denne Jernbane til Skagen angaar, forekommer det mig, at man under Diskussionen hele Tiden tænker paa de almindelige Jernbaner, vi have, med dobbelt Spor, men Meningen er jo, at det skal være en ganske let Jernbane, og hvad den Art lette Jernbaner angaar, skal jeg bemærke, at i Thykland gaar man endnu langt hyderligere i den Retning ved Jernbaneanlæg i specielle Dismed, f. Ex. i Skovbrugets Interesse. De beregnes slet ikke paa den almindelige Jærdsel, og det skal have viist sig, at de ere meget praktiske. Jeg har ikke selv set dem, men efter de Oplysninger, jeg har, og efter hvad jeg har læst derom, lader det til, at man i Thykland har fundet, at man, naar der indføres Forbedringer, vil kunne gaa endnu langt videre i den Retning. Derfor skulde man ikke forkaste en Prøve paa, hvad den Slags Jernbaner kunne udrette. Det gaar jo saaledes i alle Livsforhold, at man maa anfille Prøver. Jaar man ikke Leilighed dertil, kommer man aldrig til en Erkjendelse. Endvidere vil jeg ved denne Leilighed omtale, at naar det for Resten er berettiget at omtale Beboernes Interesse og deres Virksomhed, maa jeg sige, at efter det Kjendskab, jeg har til Forholdene, og som jeg tror

er temmelig grundigt, ser jeg ikke rettere, end at der virkelig fra Statens Side bør gjøres alt Muligt for at beskytte og fremme Skagboernes Interesse. Thi hvad Fiskerne angaar, er det bekjendt nok, at de ikke blot ere overordentlig dygtige som Fiskere, men at de ved mange Leiligheder have Livet for at redde Skibbrudne. Dernæst have de en Vanskelighed at kæmpe med, som ikke kendes noget andet Sted. Det er berørt, at de besvære Torv pr. Aar, men for en stor Del, maa de tillige hente deres Torv ved at seile uden om Skagen ned langs Vestkysten for der at opsamle de Marestørv, der styrte ned fra Klitterne. Det er en temmelig ubehagelig Seilads, som de saaledes maa underkaste sig. Endvidere maa man tage Hensyn til den overordentlige Jlid, som de bitterlig anvende paa at opdyrke deres saa Arealer. Naar man ser Resultaterne derovre, overrasses man af det Udytte, de faae, uagtet det kun er Sandjord, de have at dyrke. Ganske det Samme er Tilfældet med de øvrige Beboere, som have større Arealer. Man vil med Forbavselse se, hvad man paa dette ringe Sandflugtsareal kan opnaa af Frugtbarhed, haade med Hensyn til Korn og Kløver. Jeg har i en Marrække havt Leilighed til derom at underrette Indenrigsministeriet, under hvilket jeg forterer.

Det er givet, at en Havn kan der ikke være Tale om. Overfor dem, der maasse endnu kunde sværme for et Anlæg af den Art, maa jeg bemærke, at jeg har lidt større Erfaring i den Retning end de Herrer, der have talt om dette Punkt, da jeg i en lang Marrække har arbejdet i Forening med Regjeringens dygtigste Teknikere i den Retning, og jeg veed derfor, at Erfaringen har tilstrækkelig viist, hvor vanskeligt det er at udføre Foretagender paa vor Havbund paa en saadan Maade, at det kunde staa sig, saa at man ikke risikerer til ingen- som helst Nytte at smide Millioner i Havet.

Judenrigsministeren (Singer & Lev):

Jeg kan kun meget paastjønne de Udtalelser, som fremkom fra det ærede Medlem, der nu satte sig, og som er saa nøie kjendt med Forholdene i det nordlige Jylland, sikkert nøiere end nogen anden her Tilstedeværende. Jeg ønsker kun at tilføie en enkelt Bemærkning, der slutter sig nær til det ærede Medlems Udtalelse, nemlig, at man ganske vist kan kalde, hvad der her er foreslaet, en Jernbane; men vil man se lidt mere specielt derpaa, kan man ogsaa meget godt kalde det en Sporvei, thi vi ere netop gaaede den Middelvei, som det ærede 6te Medlem for Kjøbenhavn (Bloug) ønskede. Det ærede